

Kwartaalupdate

Bestuurdersaansprakelijkheid

Q2 2025

Introductie

Auteurs: [Vincent Terlouw](#), [Willem van der Mersch](#), [Boaz van Honk](#) en [Cédric Betjes](#)

In het tweede kwartaal van 2025 zijn er op www.rechtspraak.nl weer verschillende uitspraken gepubliceerd waarin een civiele vordering tegen een bestuurder wordt ingesteld.

In deze Kwartaalupdate Bestuurdersaansprakelijkheid voor Q2 2025 is een selectie gemaakt uit deze uitspraken. De navolgende onderwerpen komen aan bod:

01. Reikwijdte keuzevrijheid Belastingdienst bij aansprakelijkheid wegens niet-melden van betalingsonmacht
(Hoge Raad 11 juni 2025)	2
02. Bestuurdersaansprakelijkheid wegens onrechtmatige onttrekkingen
(Gerechtshof Amsterdam 22 april 2025)	5
03. Invulling deponeringsplicht en aansprakelijkheid op grond van artikel 2:9 en 2:248 BW
(Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 20 mei 2025)	9
04. Aansprakelijkheid bestuurders na ontslag werknemer
(Rechtbank Rotterdam 7 mei 2025)	12
05. Beroep op schending Beklamel-norm en onjuiste toepassing turboliquidatie wordt afgewezen
(Rechtbank Zeeland-West Brabant 4 juni 2025)	16

01

Reikwijdte keuzevrijheid Belastingdienst bij aansprakelijkheid wegens niet-melden van betalingsonmacht

([Hoge Raad 11 juni 2025](#))

In deze kwartaalupdate werd eerder aandacht besteed aan deze zaak: eerst aan de prejudiciële vragen van de Hoge Raad (Q4 2023) en vervolgens aan de beantwoording daarvan door het Hof van Justitie, hierna het “HvJ” (Q4 2024). Kort gezegd bepaalt art. 36 IW lid 4 dat een bestuurder hoofdelijk aansprakelijk is voor de in dat artikel genoemde belastingsschulden, indien een rechtspersoon niet onverwijld melding van betalingsonmacht (het “melden”) aan de Belastingdienst doet nadat is gebleken dat de rechtspersoon haar belastingsschuld niet kan betalen. De bestuurder kan zich slechts verweren tegen deze aansprakelijkheid indien deze aannemelijk maakt dat het niet-melden niet aan hem te wijten is. In oudere jurisprudentie van de Hoge Raad is deze verweermogelijkheid beperkt tot situaties zoals ziekte van de bestuurder, overmacht of indien de bestuurder te goeder trouw advies van een derde heeft opgevolgd.

Voorgeschiedenis

De Hoge Raad vroeg in 2023 (Hoge Raad 6 oktober 2023, [ECLI:NL:HR:2023:1371](#)) aan het HvJ of dit niet te restrictief was. Hij vroeg aan het HvJ of de regeling uit art. 36 IW lid 4, waarbij een bestuurder in de praktijk vrijwel altijd aansprakelijk is bij het niet-melden, in strijd is met het evenredigheidsbeginsel. Daarnaast werd de vraag gesteld of de beperkte mogelijkheid tot tegenbewijs (ziekte, overmacht, deskundigenadvies) proportioneel is. Het HvJ oordeelde dat beide regelingen toelaatbaar zijn naar Europees recht. De meldingsplicht zou geen buitensporige last voor bestuurders vormen. Daarnaast stelt het HvJ dat het een bestuurder is toegestaan alle omstandigheden aan te voeren om te bewijzen dat het niet aan hem te wijten was dat de rechtspersoon de melding te laat (of niet) heeft gedaan, niet slechts de opgesomde omstandigheden. Dat wijst op een verruiming van de mogelijkheden die de Hoge

Raad in het arrest van 2023 zag. In de kwartaalupdate 2024 Q4 waren wij kritisch over het gebrek aan begrip bij het HvJ voor de lastige positie van een bestuurder indien betalingsonmacht niet (op de juiste wijze) is gemeld: in de praktijk heeft dit niet zelden disproportionele gevolgen. Daar waar de Hoge Raad begrip leek te hebben voor een meer ruimhartige houding richting de bestuurder, staan het HvJ en de wettekst een dergelijke houding vooralsnog in de weg.

Discretionaire bevoegdheid

Naar aanleiding van de beantwoording van de prejudiciële vragen heeft de A-G geconcludeerd en heeft de aansprakelijkgestelde bestuurder zich nogmaals uitgelaten. De A-G verzocht de Hoge Raad om zich uit te laten over een nog onbehandeld deel van het geschil. In art. 49 IW 1990 staat dat de Belastingdienst aan de aansprakelijke bestuurder een aansprakelijkstelling stuurt. In de uitspraak uit 2023 lijkt de Hoge Raad in rechtsoverweging 5.4 te overwegen dat het aansprakelijk stellen van de aansprakelijke bestuurders niet optioneel is voor de Belastingdienst (en dat het dus geen discretionaire bevoegdheid betreft). Als dat zo zou zijn, dan zou de Belastingdienst dus altijd alle bestuurders die aansprakelijk zouden kunnen zijn onder de IW 1990 ook echt aansprakelijk moeten stellen, zonder dat de Belastingdienst daar om haar moverende redenen een uitzondering op kan maken (bijvoorbeeld omdat de Belastingdienst meent dat het niet-melden meer aan andere bestuurders is te wijten). De A-G verzoekt de Hoge Raad om zich uit te spreken tegen deze uitleg. De A-G stelt voor dat de Belastingdienst de ruimte moet hebben om eerst verdere invorderingsmaatregelen te nemen jegens de belastingschuldige en vervolgens te kiezen of en zo ja welke bestuurder hij aansprakelijk zal stellen.

De Hoge Raad volgt het voorstel van de A-G niet. Door middel van een overweging ten overvloede beslist de Hoge Raad dat bij slechts één mogelijke aansprakelijke, zoals de enige bestuurder van een vennootschap, er geen keuzevrijheid is voor de Belastingdienst en dus ook geen ruimte voor een belangenafweging. Als zulke afweging wel wenselijk wordt geacht, is het aan de wetgever om de IW 1990 aan te passen. Bij meerdere bestuurders erkent de Hoge Raad dat de Ontvanger uit de aard der zaak een keuze moet maken wie hij aansprakelijk stelt, wat ruimte impliceert voor een belangenafweging.

Conclusie

Uit deze jurisprudentie moet worden meegenomen dat het zeer belangrijk is voor bestuurders om de rechtspersoon tijdig een melding betalingsonmacht te laten doen. De wet geeft de Belastingdienst verregaande bevoegdheden om onbetaalde belastingsschulden bij bestuurders te verhalen. Uit deze jurisprudentie volgt geenszins een versoepeling van deze bevoegdheden. Wel volgt uit de HvJ-uitspraak dat er niet restrictief moet worden omgegaan met de tegenbewijsmogelijkheid van de bestuurder: deze mag alle relevante omstandigheden aanvoeren om aannemelijk te maken dat het niet aan hem te wijten is dat de melding betalingsonmacht niet tijdig is gedaan, en is daarbij dus niet beperkt tot uitzonderingen als ziekte, overmacht of deskundigenadvies.

De meldingsregeling van artikel 36 IW 1990 vertoont grote gelijkenissen met art. 23 Wet Bpf 2000. Deze regeling ziet op de hoofdelijke bestuurdersaansprakelijkheid voor onbetaalde pensioenpremies bij niet-melden. In zulke gevallen zal het beoordelingskader uit de hier behandelde jurisprudentie ook toegepast worden.

02

Bestuurdersaansprakelijkheid wegens onrechtmatige onttrekkingen

(Gerechtshof Amsterdam 22 april 2025)

Speed Covid Test B.V. ("SCT") is op 20 januari 2021 opgericht en richt zich op het aanbieden en afnemen van Covid-19-testen. Tussen de aandeelhouders en bestuurders ontstond vanaf medio maart 2021 een conflictsituatie over zeggenschap, functioneren en beloning binnen SCT. Dit leidde tot voorstellen van herstructurering, onder meer door overdracht van aandelen van bestuurder X aan derden, en de oprichting van een andere vennootschap (MediHealthgroup B.V.) door bestuurder Y. Verder relevant in dat kader is dat bestuurder X ook enig aandeelhouder en bestuurder is van Safesky Warehousing B.V. ("Safesky").

In maart en april 2021 vond e-mail- en WhatsApp correspondentie plaats over de beloningen van de bestuurders en facturering, waarbij werd gesproken over een vergoeding van € 10.000 per maand en € 1 per uitgevoerde test ten gunste van Safesky en/of bestuurder X. Er zijn op dat moment geen formele besluiten genomen noch zijn er ondertekende overeenkomsten overgelegd waaruit blijkt dat hierover overeenstemming is bereikt binnen SCT.

Op 1 september 2021 heeft bestuurder X, zonder voorafgaand overleg met bestuurder Y, een bedrag van € 96.998,82 overgeboekt van de bankrekening van SCT naar Safesky. Kort daarna heeft Safesky facturen aan SCT gezonden met betrekking tot een 'fee' en telefoonkosten. Een tweede poging om € 100.000 over te boeken is niet geslaagd wegens een daglimiet.

Op 11 september 2021 is door bestuurder X een additioneel bedrag van € 250.000 overgemaakt naar zijn privérekening onder vermelding van "tijdelijke veiligstelling". In totaal is er voor een bedrag van € 1.095.589,83 overgemaakt naar rekeningen van Safesky en bestuurder X. Een deel van dit bedrag is volgens bestuurder X gebaseerd

op facturen; een ander deel zou een veiligheidsreserve betreffen.

SCT heeft deze overboekingen in rechte betwist, gesteld dat er geen rechtsgrond voor was, en bestuurder X herhaaldelijk gesommeerd om over te gaan tot terugbetaling. Ter verzekering van haar vordering heeft SCT conservatoire beslagen gelegd onder meerdere banken en op een onroerend goed van bestuurder X.

Parallel aan het geschil omtrent de gelden, heeft bestuurder X toegang tot de administratie van SCT gevorderd. Ondanks herhaald verzoek daartoe bleef deze toegang beperkt tot slechts een gedeelte van de administratie.

Tot slot is vastgesteld dat tussen partijen geen geldige overeenkomst is bereikt tot overdracht van de aandelen van bestuurder X in SCT aan bedrijf Y of bestuurder Y. Daarmee is bestuurder X nog steeds mede-aandeelhouder van SCT. Het geschil heeft dus geleid tot meerdere procedures, waaronder deze procedure bij het gerechtshof.

Het hof oordeelt dat sprake is van persoonlijke aansprakelijkheid van bestuurder X wegens onrechtmatige onttrekkingen van aanzienlijke geldbedragen aan SCT zonder rechtsgrond. Hierdoor is de vennootschap benadeeld en kwam haar liquiditeit in gevaar. Gezien de aard en ernst van deze handelingen kan aan bestuurder X, als (indirect) bestuurder, een persoonlijk ernstig verwijt worden gemaakt.

Het hof acht aannemelijk dat bestuurder X redelijkerwijs had moeten begrijpen dat zijn handelen zou leiden tot het onvermogen van SCT om aan haar verplichtingen tegenover derden te voldoen. De stelling van bestuurder X dat deze handelingen slechts een reactie zouden zijn geweest op eerdere vermeende onttrekkingen door bestuurder Y wordt verworpen. Zelfs indien dergelijke eerdere handelingen van bestuurder Y onrechtmatig zouden zijn geweest, ontheft dit bestuurder X niet van zijn eigen verantwoordelijkheid.

Voorts merkt het hof op dat, zelfs indien er aanleiding bestond om gelden “veilig te stellen”, het op de weg van bestuurder X had gelegen om die middelen aan te wenden ten behoeve van crediteuren of ter waarborging van de continuïteit van de onderneming. Hiervan is niet gebleken. Pas in december 2022 zijn betalingen aan de Belastingdienst verricht ten behoeve van SCT door bestuurder X, terwijl eerdere actie

noodzakelijk zou zijn geweest.

Ontvankelijkheid

Bestuurder X beriep zich zowel bij de rechtbank als bij het hof op de niet-ontvankelijkheid van SCT. De statuten zouden immers vereisen dat de algemene vergadering van aandeelhouders vooraf expliciete toestemming zou hebben moeten verlenen voor de juridische acties tegen medebestuurders. Die toestemming zou ontbreken. Ook zou de rechtbank de geschillenregeling in boek 2 ten onrechte buiten toepassing hebben gelaten, aldus bestuurder X.

Naar het oordeel van hof is het bepaalde in de statuten in dit geval geen belemmering voor ontvankelijkheid van SCT. Het niet beschikken over de volgens de statuten vereiste goedkeuring van de algemene vergadering van aandeelhouders leidt in deze procedure niet tot niet-ontvankelijkheid van SCT. Het ontbreken van de vereiste goedkeuring zou naar het oordeel van het hof slechts kunnen leiden tot de conclusie dat het genomen besluit om te procederen mogelijk nietig of vernietigbaar is.

Voorts overweegt het hof:

“ Nu in dit geval ieder van de bestuurders ook zelfstandig bevoegd is de vennootschap te vertegenwoordigen en in de statuten geen beperkingen zijn opgenomen die verhinderen dat een juridische procedure wordt gestart tegen één van de andere bestuurders of aandeelhouders, kan – anders dat [appellant 1] c.s. betoogt – niet worden geconcludeerd dat de vereiste goedkeuring van de vergadering van aandeelhouders tot doel zou hebben om (expliciete) juridische acties tegen een medebestuurder te voorkomen.

Tot slot heeft [appellant 1] c.s. geen vordering ingesteld die is gericht op het toepassen van de in boek 2 BW bedoelde geschillenregeling (titel 8, afdeling 1 van Boek 2 van het BW). Dat het de bedoeling van [appellant 1] c.s. was om een dergelijke vordering in te stellen, kan ook niet uit haar stellingen in eerste aanleg worden afgeleid. De rechtbank kon de geschillenregeling niet zonder een daarop gerichte vordering toepassen. Ook in hoger beroep heeft [appellant 1] c.s. dergelijke stellingen niet ingenomen.

De conclusie is dat Speed Covid Test ontvankelijk is in haar vorderingen jegens [appellant 1] c.s. Grief 1 in principaal hoger beroep slaagt niet. "

De bevoegdheid om te procederen was dus niet statutair beperkt. Daarnaast heeft X geen beroep gedaan op de wettelijke geschillenregeling uit Boek 2 BW, waardoor de rechtbank (en ook het hof) deze ook niet ambtshalve hoefde(n) toe te passen.

Conclusie

Uit dit arrest volgt dat een bestuurder alleen onder bijzondere omstandigheden mag overgaan tot het 'veiligstellen' van gelden. In dat geval dienen die middelen aantoonbaar te worden aangewend ten behoeve van openstaande crediteuren of ter waarborging van de continuïteit van de onderneming. Het ontbreken van een heldere bestemming of verantwoording brengt aanzienlijke aansprakelijkheidsrisico's met zich mee, zeker wanneer de liquiditeitspositie van de vennootschap onder druk staat.

03

Invulling deponeringsplicht en aansprakelijkheid op grond van artikel 2:9 BW en 2:248 BW

(Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 20 mei 2025)

De curator van Xenergy Services B.V. (Xenergy) en Arvick B.V. (Arvick) stelt zich in deze procedure op het standpunt dat de bestuurder van voornoemde twee vennootschappen zich schuldig zou hebben gemaakt aan kennelijk onbehoorlijk bestuur ex artikel 2:248 BW. De rechtbank gaat hier voor wat betreft Xenergy in mee en heeft de bestuurder veroordeeld tot betaling van het boedeltekort in het faillissement, nader op te maken bij staat. De bestuurder wordt tevens veroordeeld om als voorschot alvast een bedrag te betalen van EUR 1.400.000,-. In hoger beroep oordeelt het gerechtshof anders.

Het gerechtshof gaat eerst in op de volgens de curator geschonden deponeringsplicht. De curator stelt zich op het standpunt dat de jaarrekening 2018 niet is vastgesteld door de algemene vergadering van aandeelhouders. Volgens de curator zijn bovendien op 8 november 2019 – dus op zich tijdig – alleen voorlopige saldibalansen gedeponeed. Volgens de curator kunnen de gedeponeerde stukken niet worden aangemerkt als een jaarrekening in de zin van artikel 2:394 BW.

Het komt in de praktijk met enige regelmaat voor dat we zien dat een vennootschap in zwaar weer het niet voor elkaar krijgt, bijvoorbeeld door geldgebrek, een volledige en vastgestelde jaarrekening te deponeren. Vaak maakt men de keuze om dan in ieder geval nog maar 'iets' te deponeren in plaats van niets. Wordt daarmee voldaan aan de deponeringsplicht van artikel 2:394 lid 2 BW?

In deze kwestie geeft het gerechtshof aan:

- De ondertekening van de niet vastgestelde jaarrekening 2018 door haar bestuurder geldt hier als vaststelling van de jaarrekening door de aandeelhouder (artikel 2:210 lid 5 BW).
- Verder is door de bestuurder gemotiveerd gesteld dat de definitieve jaarstukken 2018 van Xenergy en Arvick inhoudelijk niet of nauwelijks afwijken van de op 8 november 2019 gedeponeerde stukken. Dit is door de curator niet voldoende weersproken en
- De bestuurder merkt terecht op dat voor zover er op dit punt als sprake zou zijn van een gebrek, dat gebrek is aan te merken als een onbelangrijk verzuim als bedoeld in de slotzin van artikel 2:248 lid 2 BW.

In casu was het dus voldoende, maar het zal van de omstandigheden van het geval afhangen of met het deponeren van een stuk, niet zijnde een vastgestelde jaarrekening, voldaan is aan de deponeringsplicht en een curator dus geen beroep kan doen op dit bewijsvermoeden bij een vordering uit hoofde van artikel 2:248 lid 2 BW.

Ook de gestelde schending van de administratieplicht gaat niet op. Er was een gebrek in de project- en urenadministratie, maar het niet sluitend zijn betekent volgens het gerechtshof terecht niet dat sprake is van een dusdanige onvolledigheid dat sprake is van schending van artikel 2:10 BW.

Is er dan sprake van kennelijk onbehoorlijk bestuur op basis van artikel 2:248 lid 1 BW? Dat is er. Het hof oordeelt in r.o. 4.27 dat het bestuur zijn taak kennelijk onbehoorlijk heeft verricht door Xenergy maandelijks zonder enige grond of rechtvaardiging EUR 1.181,00 aan haar enig aandeelhouder/bestuurder te laten betalen voor verzekeringen. Dit heeft gedurende een periode van 20 maanden plaatsgevonden. Echter, gezien het relatief beperkte bedrag aan onttrekkingen is niet aannemelijk dat het kennelijk onbehoorlijk bestuur op dat punt een belangrijke oorzaak is geweest van het faillissement. Dat betekent dat niet voldaan is aan de voorwaarden voor aansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 lid 1 BW.

Gaat de curator in hoger beroep dan met lege handen naar huis? Nee, niet helemaal. De vordering uit hoofde van artikel 2:9 BW voor een bedrag van 20 maanden

x EUR 1.810 = EUR 36.200 slaagt wel. Een doekje voor het bloeden.

Belangrijkste overwegingen in deze uitspraak zijn voor ons die ten aanzien van de publicatieplicht. Daar lijkt het gerechtshof wat ruimte te zien voor bestuurders die niet in staat zijn om een definitieve en vastgestelde jaarrekening te deponeren, maar toch willen ontkomen aan de verstekkende gevolgen van het niet deponeren bij een faillissement.

04

Aansprakelijkheid bestuurders na ontslag werknemer

([Rechtbank Rotterdam 7 mei 2025](#))

In deze zaak worden de (feitelijk) bestuurders ("bestuurder A" en "bestuurder B") van een vennootschap (de "Vennootschap") aansprakelijk gesteld door een voormalig werknemer van die vennootschap. Verder is deze zaak interessant vanwege de bewijslastverdeling.

Feiten

De Vennootschap is in 2020 opgericht. Bestuurder A is bestuurder en enig aandeelhouder van de Vennootschap en bestuurder B is volgens de rechtbank feitelijk bestuurder van de Vennootschap. Op 1 november 2020 is de werknemer in dienst getreden bij de Vennootschap. Bij brief van 12 december 2023 heeft de Vennootschap de werknemer het ontslag aangezegd per 23 januari 2024, wegens "bedrijfseconomische redenen en onvoldoende functioneren" en per brief van 18 december 2023 heeft de Vennootschap de werknemer op staande voet ontslagen. Beide brieven zijn ondertekend door bestuurder B.

Op 31 januari 2024, is de werknemer een procedure gestart bij de kantonrechter in verband met de financiële gevolgen van haar ontslag door de Vennootschap. Twee weken later heeft bestuurder A aan de werknemer laten weten dat niet zij, maar bestuurder B het bedrijf heeft geleid. Ook heeft zij aangegeven dat het beginnen van een procedure tegen de Vennootschap geen zin heeft, omdat er geen geldmiddelen of eigendommen meer zijn in het bedrijf.

Desalniettemin is de procedure doorgezet en worden op 19 april 2024 de vorderingen van de werknemer door de rechtbank toegewezen. De Vennootschap is niet verschenen in deze procedure en ook voldoet zij niet aan de betaling van de toegewezen vorderingen.

De werknemer start vervolgens een civiele procedure tegen de bestuurders en stelt dat sprake is van bestuurdersaansprakelijkheid. De werknemer vordert een schadevergoeding van EUR 82.840,34 als gevolg van het onrechtmatig handelen. Aan deze vordering ligt ten grondslag dat de bestuurders onrechtmatig (en daarmee persoonlijk ernstig verwijtbaar) zouden hebben gehandeld door de werknemer achter te laten met een onverhaalbare loonvordering op een leeggehaalde Vennootschap. Ook worden twee vennootschappen waarbij de bestuurders betrokken zijn gedagvaard, omdat deze vennootschappen ("Gedaagde 3" en "Gedaagde 4") de onderneming van de Vennootschap zouden hebben overgenomen zonder een zakelijke vergoeding te hebben betaald, aldus de werknemer. De werknemer zou eerder ook in dienst zijn geweest bij één van deze vennootschappen.

Juridisch kader

De rechtbank begint met het schetsen van het juridisch kader. Van een persoonlijk ernstig verwijt kan sprake zijn indien de bestuurder wist of behoorde te weten dat de door hem bewerkstelligde of toegelaten handelwijze van de vennootschap tot gevolg zou hebben dat de vennootschap haar verplichtingen niet zou nakomen en ook geen verhaal biedt voor de daardoor ontstane schade. Hiervan kan bijvoorbeeld sprake zijn bij verhaalsfrustratie, ingegeven door betalingsonwil. Hier gaat het om in deze zaak.

De bewijslast in deze zaak ligt bij de werknemer, maar aangezien de voor de onderbouwing benodigde gegevens zich bevinden in het domein van de bestuurders en de werknemer hier geen toegang toe heeft, past de rechtbank de domeinleer toe waardoor het op de weg van de bestuurders ligt om zodanige feitelijke gegevens te verstrekken dat zij de werknemer aanknopingspunten verschaffen voor een nadere onderbouwing van haar stelling. De rechtbank vult dat hier in door te overwegen dat de bestuurders aannemelijk moeten maken dat sprake is geweest van betalingsonmacht bij de Vennootschap.

Vaststaat dat de werknemer op onregelmatige wijze is ontslagen en dat de bestuurders er voor hebben gekozen geen verweer te voeren wegens het gebrek aan financiële middelen bij de Vennootschap. Dit leidt volgens de rechtbank niet zonder meer tot bestuurdersaansprakelijkheid, maar dit is anders als de onderneming van de

Vennootschap zonder vergoeding is overgedragen aan de andere gedagvaarde vennootschappen zonder rekening te houden met het verhaalsbelang van de werknemer. Dat geldt ook indien de verdien capaciteit van de Vennootschap illusoir is gemaakt met het oogmerk verhaal op de Vennootschap onmogelijk te maken.

De bestuurders betogen dat van aansprakelijkheid geen sprake kan zijn omdat de Vennootschap niet winstgevend was, zodat er geen geld was voor betaling aan de werknemer. De rechtbank gaat hier echter niet in mee en overweegt dat het aannemelijker is dat de Vennootschap niet wil betalen dan dat zij niet kan betalen. De reden hiervoor is dat de rechtbank concludeert dat (delen van) de onderneming van de Vennootschap naar Gedaagde 3 en Gedaagde 4 is gegaan, zonder dat daarvoor een vergoeding is betaald. Daar komt bij dat bestuurder A zich in 2022 feitelijk al had teruggetrokken uit de Vennootschap en Bestuurder B zich in 2024 terugtrok, waardoor de Vennootschap stuurloos is achtergelaten. De rechtbank acht dat het op de weg van de bestuurders had gelegen om duidelijk te maken waarom de verdien capaciteit van de Vennootschap zo instortte om redenen die niet aan hen te wijten zijn. Zij hadden volgens de rechtbank bedacht moeten zijn op de voorzienbare gevolgen van hun keuzes voor anderen, zoals in dit geval de werknemer, met haar gerechtvaardigde belang om gecompenseerd te worden voor haar onregelmatige ontslag. De bestuurders hebben bij hun keuze om de verdien capaciteiten van de Vennootschap te laten verwateren geen rekening gehouden met de financiële gevolgen hiervan voor de werknemer. Dat hadden ze volgens de rechtbank wel moeten doen. De rechtbank verwijt het de bestuurders ten slotte ook dat zij geen faillissement hebben aangevraagd en andere schuldeisers voorrang hebben gegeven boven de werknemer.

Conclusie

De rechtbank concludeert dat de bestuurders hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de schade van de werknemer. Ook Gedaagde 3 en Gedaagde 4 zijn hiervoor hoofdelijk aansprakelijk. Zij zijn niet verschenen, waardoor tegen hen verstek is verleend. De rechtbank acht de tegen hen ingestelde vorderingen niet onrechtmatig of ongegrond, waardoor de vorderingen zijn toegewezen.

De rechtbank wijst een bedrag van EUR 53.361,03 toe. Dit is het bedrag dat de Vennootschap zonder het onrechtmatig handelen van de bestuurders, Gedaagde 3 en Gedaagde 4 jegens de werknemer had kunnen voldoen uit hoofde van de betalingsverplichting na het ontslag.

Deze uitspraak is interessant vanwege de toepassing van de domeinleer en invulling van de norm voor bestuurdersaansprakelijkheid bij verhaalsfrustratie. Een bestuurder die een werknemer ontslaat en er vervolgens bewust voor zorgt dat er geen geld is om de ontslagvergoeding te betalen, handelt in de regel dus onrechtmatig.

05

Beroep op schending Beklamel-norm en onjuiste toepassing turboliquidatie wordt afgewezen

(Rechtbank Zeeland-West Brabant 4 juni 2025)

Deze zaak gaat over bestuurders van een stichting die persoonlijk aansprakelijk worden gesteld door de verhuurder van het pand dat de stichting huurde.

Feiten

De stichting exploiteerde een school en huurde hiervoor een pand van de verhuurder. De huurovereenkomst trad op 28 april 2020 in werking. Bedongen was dat in oktober 2022 de mogelijkheid bestaat om de huur op te zeggen tegen mei 2023, maar hier is geen gebruik van gemaakt. In mei 2023 heeft één van de bestuurders bij de verhuurder aangegeven een gesprek aan te willen gaan over nieuw te maken huurafspraken. Op verzoek van de verhuurder zijn verschillende financiële gegevens verstrekt, maar er is nooit overeenstemming bereikt. Op 31 juli 2023 heeft de stichting aan de verhuurder laten weten dat besloten is tot opheffing van de stichting per 1 augustus 2023. De huur is dan tot en met juni 2023 betaald.

De verhuurder laat weten dat de bestuurders hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de verplichtingen uit de huurovereenkomst, aangezien geen sprake zou zijn geweest van tijdige opzegging. Op 4 september 2023 is uiteindelijk opgeleverd. Toen is tussen partijen discussie ontstaan over de vraag of de turboliquidatie op juiste wijze heeft plaatsgevonden en of de bestuurders aansprakelijk zijn voor de schade die de verhuurder stelt te lijden.

De verhuurder start een civiele procedure en stelt dat de bestuurders onrechtmatig hebben gehandeld door het (i) onbetaald laten van de vordering van de verhuurder op

de stichting, (ii) het foutief turboliquideren van de stichting, (iii) de foutieve oplevering van het gehuurde en (iv) het nalaten van het opzeggen van de huurovereenkomst of het anderszins treffen van maatregelen om verhaal van de verhuurder op de stichting niet te frustreren.

Oordeel rechtbank

De rechtbank beoordeelt deze zaak aan de hand van twee vragen.

1. Hebben de bestuurders onrechtmatig gehandeld door te bewerkstelligen of toe te laten dat de stichting haar huurverplichtingen niet nakomt?

De verhuurder verwijt het de bestuurders dat zij in oktober 2022 besloten de huur met twee jaar te laten doorlopen, terwijl zij op basis van de financiële cijfers zouden hebben weten, althans zouden hebben moeten weten, dat de stichting de huurverplichtingen niet zou kunnen blijven nakomen en geen verhaal zou bieden voor de als gevolg daarvan optredende schade. Dit zou een persoonlijk ernstig verwijt opleveren, aldus de verhuurder.

De bestuurders betwisten dit. In oktober 2022 zouden er nog geen gegronde reden bestaan dat de school het volgende schooljaar niet meer zou kunnen bestaan, omdat corona net voorbij was, het docententeam nog compleet was, het leerlingenbestand naar verwachting weer zou groeien, het schoolgeld zou worden verhoogd en er een positief rapport door de Inspectie van Onderwijs was afgegeven. In juni 2023 zou dit veranderd zijn, toen een onverwachts vertrek van leraren plaatsvond en er geen nieuwe leraren gevonden konden worden.

De rechtbank overweegt dat het niet gaat om de vraag of de bestuurder wist dat er een kans bestond dat de rechtspersoon niet zou nakomen. De situatie moet dermate ernstig zijn dat een bestuurder niet langer kan denken "dat het wel goed komt", het moet bijna uitzichtloos zijn. Volgens de rechtbank heeft de verhuurder onvoldoende onderbouwd dat van deze situatie sprake is. Dat de financiële situatie van de stichting al vier jaar verslechterde, doet daar op zichzelf genomen niets aan af. De stichting had in oktober 2022 vertrouwen mogen hebben in de toekomst. Toen de stichting in

juni 2023 geconfronteerd werd met onverwachts vertrek van docenten, bleek een nieuw schooljaar niet meer mogelijk te zijn. Niet valt in te zien dat de bestuurders dit in oktober 2022 al hadden moeten voorzien, zodat het niet overgaan tot huuropzegging in oktober 2022 niet als onrechtmatige daad van de bestuurders kan worden aangemerkt.

De rechtbank gaat vervolgens over op de tweede vraag:

2. Hebben de bestuurders ten onrechte gebruik gemaakt van turboliquidatie?

De verhuurder stelt dat de ontbinding van de stichting niet correct is verlopen omdat er op het tijdstip van de ontbinding nog baten zouden zijn, namelijk de aan de verhuurder betaalde borg en achtergebleven goederen in het gehuurde. De bestuurders zouden hierdoor volgens de verhuurder onrechtmatig hebben gehandeld, zijn de verhaalsmogelijkheden van de verhuurder gefrustreerd en zou hij schade hebben geleden.

De rechtbank overweegt dat van bestuurdersaansprakelijkheid in dit soort situaties sprake kan zijn, indien vereffening na ontbinding achterwege blijft terwijl er wel baten en een schuldeiser aanwezig waren. De verhuurder heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat hij in geval van vereffening wel enige betaling zou hebben ontvangen. Bovendien is de rechtbank het met de bestuurders eens dat geen sprake was van (potentiële) baten. Het te gelde maken van de goederen in het gehuurde zou alleen maar kosten met zich meebrengen en de borg was al in bezit van de verhuurder. Ook had de stichting al afstand gedaan van de borg. De rechtbank wijst de vorderingen van de verhuurder af en veroordeelt hem in de proceskosten.

Deze uitspraak sluit aan bij de bestaande rechtspraak over de Beklamel-norm, in die zin dat sprake dient te zijn van een bijna uitzichtloze situatie en dat de grens dermate hoog ligt, dat de drempel enkel kan worden gehaald als een bestuurder niet langer kan denken "dat het wel goed komt".

Een vraag over bestuurders-aansprakelijkheid?

Neem contact op met een van onze specialisten

Vincent Terlouw

Partner / Advocaat

+31 6 5112 0296
v.terlouw@ploum.nl

Maurice Verhoeven

Partner / Advocaat

+31 6 2036 4060
m.verhoeven@ploum.nl

Thomas Munnik

Advocaat

+31 6 2248 1755
t.munnik@ploum.nl

Willem van der Mersch

Advocaat

+31 6 1017 4333
w.vandermersch@ploum.nl

Annerieke Meerkerk

Advocaat

+31 6 1117 6305
a.meerkerk@ploum.nl

Boaz van Honk

Advocaat

+31 6 3008 0195
b.vanhonk@ploum.nl

Cédric Betjes

Advocaat

+31 6 3022 5881
c.betjes@ploum.nl

Daan de Bruin

Advocaat

+31 6 3096 6241
d.debruin@ploum.nl